

Dalai Lama officielt. Det havde efter Dansk Folkepartis mening været en ganske god gestus.

Jeg skal endda sige, at i de andre lande, f.eks. i Norge, var der jo endda en kongelig modtagelse, sådan rigtigt forstået. Man kan jo langtfra kalde den kongelig i Danmark, hverken på den ene eller den anden måde.

Desværre er vi i sådan en underlig situation, hvor dansk udenrigspolitik er sådan lidt inkonsekvent. Der er ikke rigtig nogen mening i gal-skaben, der er ikke rigtig nogen fast linje. Man straffer lande, der overholder menneskerettigheder, men man spiser middag med dem, der ikke gør det. Jeg forstår simpelt hen ikke logikken.

Den sommer, vi nu står for, bliver en ganske travl periode. Vi skal have folkeafstemning den 28. september, og Dansk Folkeparti vil gøre alt, hvad vi kan for at bevare kronen. Vi ønsker et klart og markant dansk nej til euroen, og mere og mere tyder da også på, at det lykkes. Jeg vil have lov at være optimist, det er jeg sådan normalt af sind, men jeg vil alligevel sige, at der er mange måneder, hvor der skal et ganske hårdt arbejde til.

Jeg synes, det er godt, at man ikke sælger skindet, før bjørnen er skudt, men selvfølgelig giver meningsmålingerne grobund for en meget stor optimisme hos nejpartierne. Det siger sig selv.

Man kan også mærke, og det synes jeg også er vigtigt, at der er en ganske god stemning, også for at stemmeprocenten til den afstemning, der skal være i september måned, givetvis – og det er mit bud – vil blive højere, end det normalt ses ved den slags afstemninger. Vi har jo tradition for i Danmark at være gode til at gå hen og stemme, og det er godt; det skal man i et demokrati. Men det har også været kendetegnende, at når det har drejet sig om vores EU-forhold, som vi har haft afstemninger om mange gange, så har stemmeprocenten ikke været så høj, som når det f.eks. har været et folketingsvalg.

Min vurdering ud fra det, jeg hører, de folk, jeg taler med, det, man hører ude i det danske samfund, når man går i debat med den danske befolkning, ikke alene i en dialog, hvor man sådan engang imellem hopper ned fra minister-taburetterne, men når man er ude de steder, hvor danskerne færdes, på markeder og på gaden, alle steder, hvor man mødes med danskerne, og hvor man kan få sig en fornuftig snak om tingene, ja, det er, at så er der en meget, meget

stor interesse for at gå hen og stemme. Og for at bore sådan lidt ekstra i såret må jeg jo så sige, at det, jeg hører, er, at man vil gå hen og stemme nej.

Der er jo heller ikke rigtigt, synes vi, nogle saglige argumenter for dansk tilslutning. Vi har haft en debat allerede i dag, den vil sikkert stadig løbe, denne debat om vismændene, der siger ligeud, at det ud fra en økonomisk betragtning kan være ligegyldigt, om vi er med eller ej. Så en skræmmekampagne på det område tror jeg er dømt til at mislykkes.

Jeg tror også, det er bedst i den her debat at sige: Ja, vi skal have en folkeafstemning. Den danske befolkning beslutter, om det skal være et ja eller et nej, og i øvrigt så er tingene status quo den 28. september, hvis det bliver det nej, som jeg tror at rigtig mange håber på.

Man kan også sige, at et af argumenterne er kommet fra EU-Kommissionens formand Romano Prodi, som har sagt, at der altså ikke er nogen fortrydelsesret, og at vi ikke kan komme ud igen, hvis vi først er kommet ind, og den tyske udenrigsminister taler nu åbent om visionerne for Europas forenede stater.

Mon ikke det er, fordi man i de lande har et andet forhold til, hvad det egentlig er, der skal ske. Man gør sig nogle tanker om, hvad det er, der skal ske. Man ved, hvad det er, der skal ske, men det er selvfølgelig ikke særlig velkomment i den danske debat, at tingene bliver sagt lige ud.

Der er jo ikke rigtig længere tale om det handelssamarbejde, som jeg tror at langt de fleste mennesker i Danmark ønsker der skal være i forhold til Europa. Det var en fornuftig disposition, men det, der er tale om nu, er et politisk projekt, der baster og binder danskerne, måske ikke i al evighed, men i hvert fald til den union engang igen bryder sammen.

Alle historiske erfaringer viser nemlig, at det vil ske på et tidspunkt. Man kan ikke i længden have en lille europæisk elite af politikere og embedsmænd, der bestemmer alt hen over hovedet på den europæiske befolkning, som tjener styrtende med penge, knap nok betaler skat, og som regerer i et udemokratisk system, hvor det ikke er politikerne, der som de folkevalgte bestemmer, men hvor magten og initiativerne er overladt til embedsmændene.

Derfor vil det naturligvis gå galt, også fordi projektet slet ikke har den folkelighed, der er nødvendig.